

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Sanctissimae Virginis Catharinæ Senensis, sanè admirabilis, ex ea qua[m] copiosè R. P. Raimundus Capuanus, Ordinis Prædicatorum Magister generalis, scriptam reliquit. Scripsit etiam nonnulla de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Iud sanum & integrum, & ab omni denique pu-
tore alienum inuenerunt, ac si eodem die tumu-
latum fuisset.

inuenitur
iacorruptū.

VITA SANCTISSIMAE VIRGINIS

Catharina Senensis, sanè admirabilis, ex ea quã
copiosè R. P. Raimundus Capuanus, Ordinis Pre-
dicatorum Magister generalis, scriptam reliquit.
Scripsit etiam nonnulla de huius Virginis virtu-
tibus R. P. Stephanus Senensis, Prior Carthusiæ
Ticiensis, qui ante susceptum vitæ istius institu-
tum, virgini non modò familiaris admodum, sed
& amanuensis & indiuiduus omnium itinerum
eius comes fuit. Qui solenni iuramento eorum
qua scribit quorumq; oculatus testis extitit fidẽ
facit. Insuper omnia qua de ea in eius vita refe-
runtur, Pij Pontificis Max. auctoritate cõfirmata
sunt. Obijt autẽ sacra Virgo anno à Christo Do-
minico 1380. quam Papa Pius Secundus, anno
1461. in Diuorum numero ascripsit.

C. Baron in
not. Martyr.
Rom.

29. Aprilis.
Patria & pa-
rentes vir-
ginis.

A Pud Senas, præclaram Italiæ urbem, fuit
Iacobus quidam insigni pietate ac mode-
sta vir, qui ducta in matrimonium Lapa,
æquè eximie pietatis foemina, geminas, post a-
lias proles, ex ea suscepit filias, Iohannam & Ca-
tharinam: quarum omnium nouissimam Catha-
rinam, cæteris longè chariorem habuerunt. Pa-
rentes enim cùm essent rerum diuinarum studio
vehementer dediti, prolesq; suas ad omnem
morum honestatem & virtutem erudirent, vnicè
in Catharina, optimæ ac religiosæ mentis indicia
diligebant, quæ in ipsis cunabulis mirificè in ea
relecebant; aded vt cognati & vicini certatim
eius aspectu suauissimoque alloquio frui deside-

Amabilitas
S. Catharinæ
infantis.

AA tarunt,

arent. Tantum enim ex eius praesentia gradum
laetitiamque hauriebant, ut eam propter motum
animitatem, animique candorem, non Catharinae
Euphrosynam appellandam dicerent. Cum autem
nata plus minus quinque verba iam perfecte lo-
queretur, salutationem edocta angelicam, crebro
in ore habebat; prorsus ut caelitus per motum
singulos scalarum gradus, tum ascendendo
descendendo, singulas flexis geniculis, Virgini
matri salutationes promeret.

Anno aetatis vii, nondum expleto, facibus
amoris mirabiliter incensa, ad servandam
neam puritatem vehementer aspirare coepit.
tempore Deo reuelata cognouit beatissimam
netricem, omnium primam perpetuam virginem
tum nuncupasse. Itaque anno maior, non ut
nis puella, sed ut plane matrem grandaevam
diu de voto praestando deliberatione habita,
ginitatem suam Christo consecrauit; quae
visione, in sua maiestate sedentem contem-
plata, & arcana caelestis aulae vidit, quae non
fari lingua mortalis. Tum vero oes mundi
curas a se abdicauit, totamque se orationi ac
studium rerum studio tradens, corpusculum suum
verberibus affixit, & coaequales puellas
ut idem facerent, & docuit & persuasit. His
debetur indies Domini amore magis magisque
incensa, cum varia cum animo suo consilia agerent
quo modo se totam uni illi tradere posset, vix
grefsa eremum petiit, & in caeuerna quadam, locum
litario, aliquamdiu delituit: donec iubente
ritu paululum illic demorata domum rediit
rita ne inimici insidijs in caecos errorum scopulorum
impelleretur, sui que propositi naufragium
ceret.

Septennis
fouit virgi-
mitatem.

Petit solitu-
dinem.

x

Ut au-
libatum
corpuse
nis gene-
dixit: eo
pane &
ris ne
vicefim
ci tota
terentu
rat. nihil
vel sed
que tem-
capieba
ta, mul-
singulis
humeri
guine su-
eius, has
eam ad
de ciula
suae spe-
Christi
aut ad m-
mortale
vel dam-
ret: sed
tes & co-
positum
vnguem
vero vti
quando
quaque
que omni-
ac prae-
Vita

Ut autem virginei pudoris florem meliùs il-
 libatum seruaret, acerbissimum in primis tenero
 corpusculo bellum indixit. Primùm enim cuius-
 nis generis c. bos coctos, excepto pane, sibi inter-
 dixit: eoque breui temporis spatio peruenit, vt
 pane & crudis herbis contenta nihil de corpo-
 ris necessitatibus cogitaret. Anno autem ætatis
 vicesimo, etiam pane abstinuit, prorsùs vt medi-
 ci rotam eius vitam magnum miraculum esse fa-
 terentur. Lectum ex tabulis ligneis sibi paraue-
 rat. nihil quicquam alterius rei addens, inque eo
 vel sedes meditabatur, vel prostrata orabat, suo-
 que tempore nullis detractis vestibus somnum
 capiebat. Exemplo verò sancti Dominici invita-
 ta, multo tempore quotidie ter se ferrea catena,
 singulis vicibus sesquihora cædebat, sanguine ab
 humeris in pedes manante, vt sanguine pro san-
 guine suo Redemptori redderet. At Lapa mater
 eius, has carnis macerationes indignè ferens, vi-
 eam ad lectum suum pertrahebat, & miserandis val-
 de eiulatibus, vicinos omnes non rarò ad filia-
 suæ spectaculum, flagris & verberibus propter
 Christi amorem deformatæ excitabat. Postquam
 aut ad nobiles peruenit annos, scissis crinibus
 mortale coniugium recusauit; prorsus vt nullis
 vel demonum vel hominù tentationibus cederet:
 sed spreto conuicijs & maledictis, quæ parè-
 tes & cognati ad labefactandù virginitatis pro-
 positum, in eam congerebant, ne latum quidem
 vnguam à casta mente recedere voluit. Mater
 verò vt hanc animi eius constantiam tandem ali-
 quando frangeret, amota ancilla, sordidissima
 quæque domus ministeria ei demãdauit, modif-
 que omnibus, vt eam à tanta cælestium rerum,
 ac præcipuè perpetuæ virginitatis amore auel-
 leret,

Admiranda
 vitæ illius
 austeritas.

Catena se-
 diutissime
 flagellat. &

Capillos si-
 bi ipsa ama-
 putat.

Mater, eam
 à virginita-
 tis propo-
 sito auellere
 nititur.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

leret, laboravit. Sed virgo nihil his permota, mirabili ratione ac virtute, oppugnationes has sustinuit, ac omnes inimicorum machinationes præclare diuicit. Nam cum cerneret sibi ex parte secretæ orationis loca esse interdicta, in ipsam conclaue fabricata est, vnde nunquam iuscunq̃ rei causa egrediebatur. Imaginabatur patrem suum Christi, matrem verò sanctissimam Dei genitricis præsentiam sibi exhibere: cuius verò de familia haud aliter quam Saluatoris apostolos, & discipulos contemplantur. Hanc imaginatiõem fortiter concepta, id affectu omnibus illis cum omnium admiratione, & officioso animo inseruiret: tum etiam vniuersis seruando, Christi memoriã continuè seruaret, cui omnia officia se præstare credebat.

Piissima imaginatio, vincit omnes diabolici machinas.

Flagrabat incredibili desiderio Dominum habitus; cum ecce nocte quadam in somno vestros monasticorum Ordinum institutores, aduenientes vidit, qui eam ut aliquod vitæ institutum deligeret, hortabantur. Tum illa conatu gradu ad S. Dominicum perrexit: qui mox eam habitu occurrens, bono eam animo esse iussit: ut renens fore ut breui voti compos fieret. Illa vero largo lachrymarum imbre gratias agens, in lachrymis à somno excitata, ea visione adeo firmata est, ut die eodem conuocatis parentibus fratribusque, animi sui propositum fidenter exposuerit, & constanter omnes ac præcisè inuenit, ut se Deo & mente & corpore contentam, ad mortale cõiugium prouocare cessaret. Cum igitur insuperabilem animi eius constantiam cernerent, veriti ne diutius eius desiderium reluctando, grauem aliquam diuini numinis suspensionem in se concitarent, liberam ei vniuersam

Valdè aspirat ad habitum religiosum.

Monet suam eam persequantur ad coniugium prouocare.

que Deo vacandi potestatem fecerunt. Qua accepta, dictu mirum, quanto studio & ardore, assidua celestium rerum meditationi incubuerit. Quotidiè gemitus, quotidiè lachrymæ, quotidiè preces ad Dominum Iesum, ut habitum diu desideratum, & à S. Dominico tunc promissum, consequi mereretur. Quamdiu enim intra domesticos versabatur parietes, omnia suspecta habebat, neque præclaram aliquam sibi de inimicis victoriâ promittere poterat, nisi ab intestinis domesticisq; inimicis se fuga salutari proripuisset.

Sed tandem exauditis eius precibus ac longis suspirijs, desiderium animæ eius tribuit ei Dominus, nec voluntate labiorum eius fraudauit eam. Postquam igitur nouæ militiæ vel professionis genus complexa est, dicebat sibi ipsi; Ecce iam religiosum vitæ institutû suscepisti, ad eius præscriptum viuas oportet, & quidem multò aliter quam feceris hæctenus. Habitus tuus ater & candidus te admonet, ut mundo mortua Deo viuas, & summæ puritati studeas. Itaque ut vitam ab omni labis contagione puriorem duceret, tã strictum sibi silentium indixit, ut toto triennio ne verbum quidem, sola peccatorum confessione excepta, loqueretur. Tam sedulo autè pietatis studio & silentio, tantam diuinæ gratiæ abundantiam, & cum Christo familiaritatem consecuta est, ut ab ipso Domino veræ salutis viam, & cetera quæ ad omnem animæ labem prudenter fugendam spectarent, (quemadmodum in confessione patri suo spirituali affirmabat) didicerit. Sanè hoc constat, tantam fuisse inter Christû & sacram hanc virginem familiaritatem, ut maior inter duos homines arctissimo amoris vinculo sociatos esse non posset. Siue enim oratio-

Accepto habitu S. Dominici, maiori se dat sceleritati. Silentium. Solitudo.

Mira Christi ad eam familiaritas

ni, siue lectioni, siue externis occupationibus
vel etiam corporis necessitatibus intenta esse,
ut plurimum iucundissima Christi visione recu-
batur, ita ut cum ore hominibus, mentem
semper Christo loqueretur.

Dubitatini-
tio de illa
Raimundo
confessarius
eius.

Hæc sanè ut erant valdè admiranda, ita
Raimundo, qui ei à confessionibus erat, frequen-
ter sollicitum & anxium reddebant, utpote
meras dæmonis fraudes & illusiones esse sus-
cabatur. Ut autem aliquid explorati de virgine
sanctitate cognosceret, post multas preces
Deum rogauerat, ut ab ipso dirigeretur
ad virginem, ut sibi omnium peccatorum
à Domino impetraret, atque ut eius remissionem
certum aliquod indicium habere posset, ad
ut insolitam quandam animi contritionem
intensissimum de peccatis dolorem sibi ob-
tineret. Tum virgo (quæ Raimundi patris cogita-
nes non latebant) fidem dedit se id facturam.
Igitur deinde uterque domum suam. Insequenti
lucè, pater Raimundus morbo correptus de-
cubuit; quo tempore sancta virgo, febribus &
ægritudinibus etiam afflicta decumbebat. Sed
petitioni patris Raimundi faceret satis quantum
vacillante corpusculo, ad eum præter motum
abiit. Ibi verò cum solita consuetudine, de Deo
& nostra ingratitude verba faceret, oblatam
menti Raimundi quædam insolita peccatorum
suorum consideratio, ad eum ut præ nimio corde
dolore tantam vim lachrymarum effunderet,
eumque rugitum prorumperet, ut ei meret cor-
pectus disruptum iri. Id cõspicata virgo sacra-
ticuit, ut vbertim fleui & singultibus indulge-
ret. Interim Raimundus memor suæ petitionis
& promissionis virginis: Hæc cinè est, inquit, be-
la qua

Mirabilis
contritio
præstatur
Raimundo.

laquam heri petiuit (Nulla enim vocauerat cer-
tum obrenta venia signum) Illa respondit: ipsa
est addensq; vt memor esset gratia Dei abscessit,
illo interim exultante & virginis virtutes sine fi-
ne mirante.

Iam ad caelestis sponsi magisteria veniamus,
quibus erudita virgo, tanto clarius diuinæ lucis
radios in animæ suæ speculo excepit, quâto ipsâ
defaciatu, atq; ac omni terrena sece purius erat.
Itaq; cum sapientissimus ille architectus, virtutû
atq; caelestium donorû fabricâ, in virginis mente
erigere decreuisset, firmissima prius humilitatis
fundamenta iecit, ne miraculorum atq; reuelati-
onû caelestium magnitudine, humanû aliquid
virginis animus pateretur, tanto q; periculo osius
rue ret, quanto altius ascēdisset. In ipso igitur di-
uinarum visionû initio, **Christus Dominus oran-**
ti apparuit, dixitq;: Si nosti filia, quis ego sum, &
que tu sis, beata eris. Ego enim sum, qui sum; tu es,
quæ non es. Hac cognitione freta, faciliè oēs con-
teres laqueos inimici, & gratiâ meam nullo ne-
gotio obrinebis. Hac igitur doctrina sancta virgo
erudita, modis omnibus se demittere, & velut in
quandâ humilitatis abyssû mergere nitēbatur.

Christi pro-
clara initi-
tutio.

Item alias

Aliud quoq; singulare documentû ab eodē ca-
lesti Doctore accepit. Oranti enim illi apparēs,
dixit: **Filia; cogita de me, & ego cōtēnenter cogi-**
tabo de te. Ex hac aut saluberrima institutiōe, sa-
cta virgo solebat hoc modo philosophari: Quâ-
doquidē tum per sacrum baptisma tum per reli-
gionē suæ monasticâ, siue clericorû, Deo dicati-
lumus, nulla in re nos sollicitos esse debere de
nobis, sed solitudinē omnē eo cōferre, vt placea-
mus ei, cui nos dicamus. Itaque si vidisset suos
obimminēs aliquod periculû anxios trepidare;

A a 4 dice-

Quid vni
curandum
homin
Christiano.

dicebat illis: Quid ita vos de vobis estis solliciti? Permittite vos diuinæ prouidentia, quæ semper habet in vos defixos oculos, perpetuamque sollicitudinem vestræ curam gerit. Et de hac quidem Diuina prouidentia, tantam virgo sacra fiduciâ conceperat, vt nunquàm satiari posset, de ea loquendo. Et si item fiducia illud etiâ euenit, vt quicquid à se postularet, dicto citius obtineret; proflus velle ad sponsum suum precibus, quicquid vellent petraret.

Item tertia.

Tertium quoque documentum, duobus Magister cælestis adiunxit. Cùm enim antea hostis, virginem quotidie proficietem certis ac machinis omnibus adhibitis labefactaret, et retur: contra verò ipsa à sponso suo virescens, ubi inuictum assidue postularet, ille ei appropinquabat. Si velis, inquit, vincere hostem, crucem pro refrigerio accipe, & amara pro dulcibus sumas. Illa nequaquam surda aure eam CHRIS TIANÆ doctrinam accepit, sed vsque ad eam statuit, vt se afflictionibus delectari, vt nihil in hac vita tantum ei refrigerij & solatij afferret, quantum afflictiones & cruces: sine quibus (vt ipsa dicebat) vita hæc ei fuisset molestissima; propter quod autem libenter ferebat beatitudinis dilationem non ignorans, illam afflictionibus non parum augeri. Sed vbi satis eam Christus communione dæmonibus eam tentandam permisit, vt quæ possent, ab illa obtinerent. Adeste nunc animi fratres, mirandum certamen spectaturi. Videtis enim totam inferorum & dæmonum potentiam, omnibus & machinis & viribus aduentum tenerimam puellam dimicantem, ipsamque prope Christi subnixam, de tota dæmonum caetera noua arte gloriosè triumphantem.

Sitit cruce
& afflictio-
nes.

Christus ea
permittit
tentari.

Primum igitur scelerum ministri, à rebus vene-
 reis virgini suggerendis capiunt initiu. Immittunt
 turpes cogitationes, castissimo pectori adhibent
 illusiones & phantasmata dormienti, imò etiam
 corpora ex aere sumpta, oculis & auribus vigilan-
 tis ingerunt, faciuntque multa, quae sine horrore
 dici non queant. Illa è diverso, catena ferrea fla-
 gellat corpus suum, fundit sanguinem, adijcit per-
 muleum ad priores vigilias, ita ut somno penè o-
 mni renuciasset videretur. Nò cessant autè hostes,
 cum ingenti multitudine apparent; primò quasi
 bladem adulantur, hortantur ne se ipsam interficiat
 tanta vitae asperitate. Iuuenis es, inquit, fac quod
 alia faciunt scemine; nubas viro, & augeas huma-
 num genus. Proponunt exempla Saræ, Rebeckæ, Diç,
 Rachelis. Nè facile credam? hæreticis, quãdo ip-
 si nobis scripturas diuinas, ad confirmandam impie-
 tatem suam proferunt: faciunt enim hoc etiã dæmo-
 nes. Quis (aiunt ipsi, virgini) hæc sibi vult vita sin-
 gularis, in qua tamè perseverare non poteris? At
 quicquid illi blateraret, sancta virgo nihil peni-
 tus respondens, orabat. Cùm autem perseveran-
 tia desperationem ei vellèt iniicere, hoc respon-
 dit procacibus illis, Ego non meis, sed Domini
 nostri Iesu Christi viribus nitor, nec vllum aliud
 ab ea verbum extorquere potuerunt. Solebatque
 ea familiaribus suis inculcare, ne tentati in dis-
 purationem cum dæmonibus ingrederentur. Cùm
 enim, inquit, sint versuti, & longa fallendi exerci-
 tatione instructissimi, facile sibi victoriam pro-
 mittunt, si possint cum homine miscere sermonem.
 Itaque haud secus casta anima se ab illis mox de-
 bet auertere, & ad Christum spõsum confugere,
 quã solet ab adultero, pudica matrona. Vbi autè
 sensit dæmonem hac via nihil se posse proficere, alia

Tentat eam
 Saranas, re-
 rum turpiu
 suggestiones

In tentati-
 onibus, cum
 dæmone nõ
 esse dispu-
 tandum.

aggressus est. Repraesentabat ei formas virorum
mulierum, turpissime inter se concubantium,
nefandos sermones iactantium, ipsamque
andem turpitudinem inuitatum: cogebatur
haec etiam oculis & auribus clausis videre
dire. Accedebat ad cumulum miseriz, p[ro]p[ter]
sponsi absentia (v[el] ipsi videbatur) ita vt nullam
nind opem aut consolationem ab eo perciperet.
At illa nihilominus sine intermissione & carere
affligebat, & precibus tota incumbebat. Atque
hoc praclarum de se omnibus diuinae gratia
sibili sua quietate destitutis, exemplum praebuit
solita sua exercitia propterea remittant, se
tius augeant. Dicebat autem virgo S. sibi ipsi
vilissima, vllis se consolationibus dignam
Itane iam oblita es tuorum peccatorum?
satis est tibi, si possis vel aeternam euadere
nationem, etiamsi has tenebras & molestias
supremum vsque vite diem perferre oportet.
An vero Christo propter eius consolationem
uire voluisti, & non eo potius, vt in aeternum
lo fruaris? Nihil igitur de solitis remittas
quin potius semper aliquid addas. His sanctorum
militatis telis, superbum illum Goliath proba-
nebat Christi virgo. Durante autem hac retractione
plus solito in Ecclesia haerebat: nam illis quibus
uis etiam infestaretur, non tamen perinde
in cellula sua, quae quoties esset ingressa, tunc
illic vidit demonum multitudinem, & turpissimis
sermonibus, & foedis actibus ad libidinem
eum prouocantium. Non cessabat autem ad Deum
minum clamare, donec cessante tempestate
tata rediret tranquillitas. tam multos dies
haec durauerat infestatio, & ecce quodam die
lustrata diuinitus, coepit hilariter sanè se cogitare
executa

Abseōdit se
ab illa Chris-
tus virtus
virginis il-
lustrior ap-
pareat.

In tēplo mi-
nus infesta-
tur.

excitandas illas vexationes perferendas promptam paratamque offerre, quamdiu ipsi visum esset. Tūm verò dæmon quidam, improba proccacitate ad eam ait: Non prius ab hac infestatione cessabimus, quàm voluntati nostræ consensum præbeas. Cui mox virgo magna securitate respondit: Mhi non solum has, sed alias quasuis molestias, pronomine Saluatoris perpeti iucundum & delectabile est: quatenus quidem eius visum erit Maestari. His dictis, totus ille dæmonū cœtus instar fumi puffedus euanuit, & ingens lux cœlitus illapsa est cubiculo, & in luce Christus vulnerum stigmatibus insignitus apparuit, dicens: Filia mea Catharina vides quæ & quanta ego tua causa perpeffus sim: ne igitur dubites aliquid etiam propter me perpeti.

Deinde alia sub specie magis propinquans, blandis admodum verbis, de obtento iam triumpho ei gratulabatur. At illa: Vbi, inquit, fuisti mæ Domine, cum esset cor meum tot spurcitijs diuexatum? Et ille: In corde, inquit, tuo. Rursus Virgo: Et qui fieri potuit bone Iesu, ut tu in illo meo es corde, quod tot obrutum erat impurissimis cogitationibus? Respondit Dominus: Cogitationes illa quid in tuo efficiebant animo? gaudium nē an mœrorem? Imò verò, inquit illa, non nisi summum dolorem. Hoc igitur, Christus ait, ego mea præsentia efficiebā; qua si tu destituta fuisses, illas spurcicias in voluntatem traxisses. Ut enim lucis meæ radio illustrata, teipsam sponte ad tolerandas eas infestationes obtulisti, mox eas abscedere iussi; neque enim pœnis, sed voluntate pœnas fortiter perferentis ego delector. Tu autē filia mea, quando nō tua, sed mea virtute certasti viriliter, maiore à me gratiā cōsequeris. His dictis,

Christus est
apparet crucis
signus.

Voluntas
prompta, ad
perferendas
cruces, Deo
gratissima.

350 VITA S. CATHARINAE SENEN.
dictis visio disparuit, relicta in animo virginitatis
suauitate incredibili, maximè quod eam Chri-
stus filiam suam vocasset. Clarissima quidem
cum principibus tenebrarum fuere certamine
sequuntur tamè alia nõ minora, quæ cū ipsa
nibus suscepit, qui sacram virginem partim
dem irridebāt, partim etiam priuatim ac pu-
cè infamabant: in quibus illa vincens in
malum, clarissima nobis dilectionis erga
cos exempla reliquit. Frater Gabriel Or-
Minorum, eiusdemque Ordinis Prouincialis
cræ Theologiæ Doctor celeberrimus, simul
frater Ioannes Senensis, ex eorum numero
D. Augustini institutum sequuntur, Theologi
Professor, communi consilio ad virginem
tes, eam propositis difficillimis Theologiæ
stionibus, in derisum & pudorem adducere
creuerunt. His ergò propositis, sacra virgo
gna cum reuerentia respondit, tantaque deu-
yi & gratia, apud illos de mundi contemptu
seruit, vt ipsi contra ingenti pudore suffusa
Dominum conuersi fuerint: omnibusque, qui
sanè haud exigui pretij bona possidebant, pau-
ribus distributis, paupertatis & abiectio-
dium, iterum tota virtute amplexaci sunt. Sta-
iam frater Lazarinus Pisanus, qui doctrina &
cendi artificio præ cæteris insignis erat, ad
huic virgini infensus erat, vt non modò
tim, sed publicis etiam concionibus illi accu-
detraheret. Quid multis? Huius virginis pro-
bus atque doctrina, relictis omnibus quæ
bat, in nõquam hominem mutatus est, multos
que animas virtutis suæ exemplo & doctrina
crificit, sanctissimeque vitam finiuit quam
multas fratrum suorum irrisiones perpessus
erit, qui
appella
Veni
so sacra
lucris
Omni
Super
repta m
to è vita
culos a
loco no
uam re
tis cum
vitam r
hoc ma
gitur:
filie se
patris
eum fa
gatorij
posse,
cit, vt f
peretu
recipe
calum
anima
nem fa
ad sup
ne lab
etiam
non m
Mag
exitè
tim cū
quædã

Virgo irris
detur ab
alio.

erit, qui eum contumeliæ causa, Catharinaton appellabant.

Veniamus nunc ad certamina quæ cum Deo ipsa sacra virgo habuit; quippè quæ ut homines salutaris doctrinæ monitis & exemplis viceret, ita Omnipotentem Deum feruentissimis precibus superavit. Cùm Lapa virginis mater, letali correpta morbo, subito sine Confessionis sacramento è vita excessisset, Catharina cum lachrymis oculos ad cælum leuans, dixit Domino, se ab eo loco non prius discessuram, quam matrem ei vivam restitueret. Orabat igitur feruentissimè, multis cum lachrymis, donec defunctam matrem ad vitam revocavit: quæ etiã in vita diutissimè post hoc mansit. Non dissimile admodum de patre legitur: qui cum appropinquante mortis termino, filiam se precibus obnixè commendaret, illa pro patris salute Deum deprecans, cùm intelligerè eum salua diuina iustitia, nullo modo sine purgatorijs pœnis, ad beatorum gaudia peruenire posse, obnixius Deum oravit, tandemque peruenit, ut sine vllis cruciatibus, rectà in cælum reciperetur: ita tamen ut pœnas parentis ipsa in se reciperet. Ut autem certò constaret, eum rectà in cælum migrasse, eodem temporis puncto, quo anima mortalitatis ergastulo soluta fuit, virginem sanctam iliaci dolores inuasit, ijsque ad supremum vsque vitæ diem, sine intermissione laboravit. Verùm illa non hos dumtaxat, sed etiam quoscunque alios cruciatus & molestias, non modo patienter, sed etiam hilariter ferebat.

Magna quidem duo hæc cum Deo certamina exitere. Adijciã aliud quod partim cù Deo, partim cù hominibus susceptum est. Fuit Senis soror quædam de Pœnitentia S. Dominici, Palmerina nomine

Orationum
eius effica-
cia.

Matrem de-
functam, ad
vitam reuo-
cavit.

Patre à Pur-
gatorijs pœ-
nis liberat.

Palmerina
odium in
Virginem.

Mira virgi-
nis charitas.

Impetrat
Palmerina
gratiam di-
uinam.

382 VITA S. CATHARIN. SENENSIS.
nomine hæc incredibili odio & inuidia stimu-
ta, ne nomen sanctæ virginis audire quidem
nebat. Obtrectabat ei priuatim & publice, et
vllis obtrectationibus & maledictis fatigabat
terat. Cernens id sacra virgo, humilitate & con-
suetudine eius animum placare nitēbatur,
frustrâ. Confugiens igitur ad Dominum, sus-
lares pro illa misera preces obtulit. Audiu-
tem preces eius Dominus, sed prius iudicium
eruit, percussitque graui morbo Palmerina.
At illa nihilo melior effecta, sed exacerbata
gis, infensorem se virgini ostendit. Rursus
nouis humilitatis officijs, eam emolire
Seruiebat illi omnibus quibuscumque
modis, blandisque verbis & obsequijs con-
batur. Sed saxo durior, nihil mouebatur tantâ
manitate & beneuolentia, imò verò ex suis
ædibus furibunda expelli iussit. At iustus
tantû odiû cernens, ita eam percussit, ut re-
viribus omnibus destituta, ad inferos properare
videretur. Quod ubi cognouit sancta virgo,
clauso cubiculo instantissimè Dominum ro-
cepit, ne sui occasione illa anima periret. O-
dit autem illi Dominus miseriam & periculum
infœlicis animæ; dixitque iustitiam suam
non posse, quin tam pertinax odium puniret.
Tum virgo mente & corpore humi prostrata
dixit ad Dominû se nullo pacto de eo loco
recturam, donec Palmerinæ miseretur. Iam
dies & noctes misera illa in agone constituta,
premiū trahebat spiritum; quo tempore Ca-
tharina in precibus perseuerabat, & tandem
rymis inuictum & insuperabilem expugnauit
ita vt adamantino illi pectori gratiam suam
spiraret, qua peccati sui foeditate agnita, in-
lato.

teret perceptisque sacramenta magna cum cordis contritione e corpore migraret. Cuius animam vidit sancta virgo, in tanto decore & pulchritudine, quamvis nondum in gloria diuinæ visionis esset, ut nullis posset verbis exprimi. Quis hanc virginis patientiam, quis flagrantissimum charitatis ardorem non miretur? Sed ad alia charitatis illius opera veniamus.

Senis fuit mulier quædam inops & ægrotæ, Theca nomine, quæ ingenti paupertatis malo coacta, nosocomium petijt, sed ad eò tenue, ut vix necessaria suppedicaret. Accedebat ad cumulum miseriæ lepra, quæ totum corpus occupauerat, prorsus ut ab omnibus relicta, propter contagionis periculum, urbe eijcienda esset. Quod ubi præsentis virgo, mirabili feruore accensa ad eam properauit, & non modò res necessarias, sed suum quoque obsequium, ad usque obitum eius obtulit. Itaque quotidie manè & vesperi illam visitabat, Christumque in ea contemplanis, accuratè & reuerenter ei inserviebat. Ex ipsis autem sacra virginis beneficijs, mulier illa superbiæ & ingratiudinis pestem contraxit, cœpitque pro debito exigere, quod sacra virgo pro solo Christi amore faciebat, prorsus ut si non statim ad vota omnia fecisset conuicta in eam & cõtumelias iactaret. Sed ipsa nihil irritata virgo, studebat iracundiam blandis verbis & leuulis officijs delinire, haud aliter quam si propriam parentem tractaret, ita ut etiã improba mulier admiraretur. Ecce autè ut ex hoste gloriosus triumpharet, manè sanctæ virginis lepra inuasit. Quod illa nihil morata, malebat totum corpus foeda cõtatione infici, quã cœptum charitatis officium deserere. Paulò post excessit è viuus mulier leprosa, virgine illi in

Seruit lepro
sæ femina.

extre-

384 VITA S. CATHARINAE SENEN
extremis astante, & eam efficacissimè cōfirmante. Eius corpus horridum sanè, sancta virgo diligentissimè abluit, induit, & suis manibus lepra uuit. Post sepulturam autem, ita omnis lepra virginis manibus euauit, vt etiam elegantius quàm antea viderentur.

Inseruit alteri, omniū ope destituta.

Sed ad aliud multò mirabilius miserit opus veniamus. Quædam S. Dominici societatis Andrea(m) vocabant) cancri morbo in peccata laborabat. Tantus autem ex eo vulnere foetor halabat, vt vix vlla inueniretur foemina, quæ illi opitulari vellet. Audiens hoc virgo Christi intelligens quæ eam sibi derelictam, misericorditer adiit, & iucunda facie suum ei seruitium procuraretur, obtulit. Nō potuit nō hoc misericordie gratiā accipere, vt potè quæ se omni peccatorum destitutā cerneret. Seruiuit igitur iuuenulam viduam, & licet increfceret foetor abominabilis, pari tamen alacritate omnia charitatis officia implere impendebat, ad eò vt ipsa ægrota oblitesceret, ad tantam iuuenulæ charitatem & constantiā. Videbat hæc & inuidebat tortuosus colubus, & summam operam, vt impediret, nauauit. Quæstote, quæso, animis mirabile certamen inter manus generis hostem, & teneram puellam staturi. Cùm voluntatem tantæ virginis (quæ in Christo fundatam) mouere nō posset, quædam die, eadem vulnus detegente, foetore intolerabili stomachum eius propè euertit; ita vt ad ventum propenderet. At sancta virgo sibi irata faciem suam alloquebatur: Itane abominabilem rorem tuam, Christi sanguine redemptam, possis in eundem vel etiam deteriorem mortem incidere? Viuit Dominus, non feres hoc impudenter simulque faciem in pectus ægrotae inclinare.

Eius charitati inuidet diabolus.

& nares horrendo illi vulnere applicuit, donec recalcitrantem spiritui carnem subdidisset, illamque nauseam extinxisset. Videns autem hoc ægrotā exclamavit: Cessa, cessa charissima filia, noli teipsam tam immani putore corrumpere. Videns ergo dæmon abscessit quidem, sed alias omnes vias tentavit, ut tandem aliquandò tam eximium charitatis officium in virgine impediret. Ad ægram igitur conuersus, primò tædium erga virginis ministeria, deindè verò etiam odium excitauit. Immisit autem in animū eius nefarias suspiciones, ut putaret castissimā virginem, quoties ipsi nō adesset, obscœnis actibus alicubi occupari: eoque ægrotam perduxit, ut in apertam virginis infamiā prorumperet. Is rumor ut primum ad aures reliquarum Sororū peruenit, ad eod omnes concitauit, ut scelus innocentissimæ virgini exprobrarent. At illa, nihil prorsus calumniatricis illius mendacijs permota, respondit: Verè dominæ & sorores meæ, ego gratia Iesu Christi virgo sum, idque sæpius repitens, nihil amplius addebat. Interim nihil de pristinis officijs intermittens, seruiēbat miserę illi nocte dieque accuratissimè. Postea verò mota nō nihil dolore infamiæ, rem totam cum multis lachrymis, ad Christum sponsum suum retulit: qui ei apparet. dextera manu coronam auream miri decoris, sinistra verò spineam offerens, dixitque ut alteram earum in hac vita eligeret. At illa è sinistra Saluatoris spineam coronam arripiens, vi multa in caput suum impressit dicens: Domine, ego in hac vita passioni tuæ conformari cupiens, libens pœnas omnes refrigerij loco amplector: atque post eam visionem, assiduis capitis doloribus vexata fuit. Tum verò Dominus

B b ad con-

En quantam
sibi ipsi vim
affert. ✕

Infamatur
S. virgo.

En modestiā
virginis.

Christus ei
apparet.

ad constantiam eam adhortans, promissit le-
 ligni dæmonis calumnias, in caput illius re-
 surum, plenamque ei de illo victoriam præ-
 rum. Fuit ea non parua sanctæ virginis consolatio.
 At Lapa mater eius, vbi percepit sinistras illius
 virgine suspiciones, quamuis de eius esset
 rate certissima, vehementer tamen aduer-
 dream illam commota, acerbè nimium
 am ait: An nõ sapiùs prohibui, ne illi veru-
 uires. En qualem tibi refundit mercedem
 hoc quoque Satanæ artificio, vt sanctum
 ministeriũ impediret. At sancta virgo, flexis
 matre genibus, eam optimis rationibus
 deindè ad ægram se conferens, tanta ei a-
 feruiuit, vt illa planè iam superata, in
 descenderet, agnitoque facinore suo, ani-
 de compungeretur. Interim visionem san-
 randam vidit. Cùm aliquando eius cubi-
 virgo sancta intraret, vidit repentè circa
 suum lucem inestimabilis amœnitatis
 aded vt omniũ suarũ miseriarum oblita,
 virginis aspectu, angelicã quandã præ-
 statè ferentis, satiari nõ possit. Inde cū
 eius dolor cresceret, quod tam excellen-
 ginem spurco ore contaminasset, veniam
 petijt. Quam illa non modò concessit, sed
 per blandissimè ægram amplexata, culpam
 nẽ in tartareum dæmonem transtulit. Porro
 antea sceleratè detraxerat sacre virginis
 stea mirificè eam etiam multis cum lachry-
 prædicauit, & præclarum sanctitatis
 monium dixit; prorsus vt serpens inuidus
 cente indè virginis sanctissimæ fama, omni
 conatu frustraretur.

Sed iterum redijt ad faciendum periculum.

vincit offi-
 cijs, terri-
 mã calum-
 niaricem.

eam stomachi euerfione frangere poffet. Nam cum virgo abominabile illud vulnus aperuiffet, vt ablueret, intolerabilis foetor, dæmone id efficitur, immodicam eius stomacho naufeam attulit. Sed illa in suum corpus, sancta quadam iracundia incitata, Viuit, inquit, altiffimus, quia hoc ipsum, quod vsque adeo perhorrescis, intra tua viscera condetur: statimque illius horrendi vulneris abluionem, seorsum abscedens, totam e bibit, nauseaque tétationem ita sopiuit, vt ipsa postea patri Raimundo fateretur, nunquam se tam suauem cibum, aut potum, in omni vita hauffisse. Apparuit autem ei Christus nocte sequenti, eamque ad sacratiffimum lateris sui vulnus admouens, ineffabili potu admirabiliter refecit: vnde tanta gratia abundantia, in eius mente diffusa est vt etiam in corpus redundarit, nec deinceps vquam more solito cibum acceperit: quod certiffimo fuit argumento, eam visione minimè dubiam fuisse. Tanto autem sacrae communionis ardebat desiderio, vt nisi ea frueretur, corpus propè deficeret dureque pateretur. Ex ipsa autem Eucharistia, tanta caelestium consolationum copia, in eius mentem dimanabat, vt alimentum omne stomachus planè reijceret, & si quid per vim ingestum esset, rursus violèter per os reijceret. Sed pergamus, reliqua eius charitatis officia sanè admiranda pertexere.

Prima ei & præcipua semper in vita cura fuit pauperes omnes beneficijs quamplurimis demereri. Orabat quandoque Senis in templo Dominicanorum, cum quidam mēdicus, ad eam accedens, infimis precibus opē petijt. Illa cū nihil quod largiretur, ad manus haberet, rogauit vt tantisper expectaret, donec domū reuerfa afferret,

B 1

quò

Iterum dæmon eam ab officio charitatis, auertere nititur.

Vide exemplū eximia perfectio- nis.

Iterum ei Christus apparer.

Mirabile sacrae communionis desiderium, & effectus mirabilior.

Benignitas eius in pauperes.

quo eius inopię benignę consulere posset. At illo dicente, se moras tamdiu necesse non fore, sancta virgo eius non ferens afflictionem, anxie cogitaret, quidnam illi mendico daret, argenteam crucem, quam tunc forte fouebat, prompsit, eamque misero illi tribuit. Qua accepta, lætus ille abscessit. Proxima nocte Christus virgini oranti apparet, eamque multis gemmis egregie ornatam prae se eamque in extremo iudicii die se in angelorum & hominum conspectu ostensurum promittit.

Alio tempore, sacrae virgini ex eodem itinere domum redire volenti, Christus in specie peregrini occurrens, vestem ab ea perstrinxit. Illa festinanter ad sacellum rediens, tunicam manicatam cautè sibi detraxit, pauperi quidem (sciens esse Christum) tribuit. At ille etiam vestimentum petiit. Tum illa eum se sequens desubens, & subuculā & subligaculum ei detulit. Verum ille, qui virginis animum probare volebat, plura mendicare non destitit, asserens se tunicam, quod manicis careret, commodè uti non posse. Illa perlustrans domum, suspensam a porta nouam ancillae tunicam arripuit, ablata ab ea manicas pauperi dedit. Rursus ille, socium se in domo hospitali habere dixit, quod tema constrictus inopia, eiusmodi charitatis officio valde indigeret. Tum verò sancta virgo nihil sibi prorsus superesse cernens, respondit: Reuera charissime, libenter si qua ratione possem socij tui inopię consulere, nec inuenire vnde iuccurram, relictum est nihil. Ille subridens: Video, inquit, promptum tuum benignę faciendi studium, sed iam bene suauiter vale. His dictis, ex oculis eius euauit. Notandum est, quod illius pueri seruus, qui in senenensi garitis inquit, aitque noxius certe et per tam nullam Magister longè modo virtutibus minus uenter agere cauit magister sus vt nius parire coad triticum foro p quum mereo ruit. I quod D Quod si quibus dicente putente ita ait: ad me a rum cor ita virg tos effec

Mirè eius
charitatem
probat Chri-
stus, sub pau-
peris specie.

rò sequenti, Dominus ei oranti, manifestè se in illius pauperis effigie visendum præbuit, in manu ferens tunicam quam ipsi virgo dederat, margaritis iam & coruscantibus gemmis conspicuam, atque se illi daturum vestem, quæ ab ea omne noxium vtriusque hominis arceret frigus. Quod certè etiam re ipsa præstitit, adèd vt eisdem semper tam hyeme quàm æstate contenta vestibus, nullam æris iniuriam vnquam senserit.

Magnè sanè hoc misericordiæ opus exitit, sed longè tamen maius ac mirabilius est, quod modo subiiciemus, quodque singularem huius virtutis laudem continet, eamque nobis omnibus mirificè commendat. Alexia vidua, adèd feruenter amabat sacram virginem, vt eius cõuictu ægrè carere posset. Accidit autem anno quodam, vt magna effet tritici apud Senèses inopia, prorsus vt non nisi vile & malè olens venderetur, cuius partem Alexia, nè omnino pane careret, emere coacta fuit. Antè quam autem putridum illud triticum absumeretur, nouum idque purum in foro prostabat. Itaque cum Alexia id quod reliquum erat corrupti tritici abijcere, & nouum emere cogitaret, priùs virgini mentem suam aperuit. Illa verò respondit: Itanè tu abijcere vis quod Dominus voluit esse hominum alimentum? Quod si tibi non libet illo vesci, da pauperibus, quibus aliud quod edant est nihil. Alexia rursus dicente, non posse se tranquilla conscientia tantentem pauperibus offerre panem, virgo sancta ait: Para aquam, & corruptam illam farinam ad me afferto, ego ipsa panes indè in vsus pauperum conficiam. Alexia facit vt iussa erat, & sancta virgo ex modica farina celerrimè tam multos effecit panes, vt multis hebdomadibus præ-

ter omnium expectationem sufficeret, nec in hiis ullis sentiebatur pavor; imò qui illis vescebatur dicebant se nunquam tam grati saporis panes degustasse. Postea autem sancta virgo, secretè patri Raimundo rem certè admiratione dignissimè retulit, & quæ apud eos solùm fidem habere poterit, qui beatissimæ virginis matris miserationes sunt experti. Dixit igitur illi, se cum magis charitatis & misericordiæ affectu, ad illam accessisse farinam, mox verò beatissimam Mariam Virginem ipsi sanctis Angelis sociatâ apparuisse, cuiusque sacratissimis manibus, cum ipsa panem composuisse, atque indè sic auctos fuisse.

Cæterùm hæc misericordiæ opera, ad corporis præcipuè obsequium spectant. Ad maiora veniamus, quæ ad animæ salutem pertinent: quæ tanto sunt præstantiora, quantò anima, mortali corporis natura, præstantior est. Principio igitur cum hæc sancta virgo, in puellari adhuc ætate constituta, incredibili salutis animarum desiderio flagraret, illos peculiariter amabat sanctos, qui lucradis animabus operam nauassent, intellexitque diuinitus beatissimum Patrem Dominicum, zelo fidèi & salutis animarum incensum Ordinem Fratrum Prædicatorum instituisse. Quæ res in eius animo, tantâ erga illum Ordinem reuerentiam excitauit, ut si quos vidisset fratres S. Dominici tuas ædes transeuntes, illorum obleruaret vestigia, eaque illis abscedentibus, humiliter ac deuotè exoscularetur. Porro creuit in eius pectore ingens desiderium illius instituti complectendi, ut posset cum fratribus salutis animarum incumbere; sed sexu id non permittebat cogitare, & instar illius fingere se masculum, atque

✕
Virgo Catharina flagrat incredibili desiderio salutis animarum.

procul in regionibus ignotis, fratribus se Dominicanis adiungere. Hoc autem fraternæ salutis desiderium, in matura iam ætate auxit animarum sanctarum pulchritudo mirabiliter ei ostēsa. Orante enim sancta virgine, ut dignaretur sibi Dominus hanc præstare gratiam, ut posset videre elegantiam animarum omnium cum ipsa versantium, & ad ipsam venientium, ut tantò magis ad curandam earum salutem accenderetur, Dominus eam exaudivit, atque ex eo tempore quoties aliqui ad eam venissent, magis ad eorum animas, quàm ad corpora intenta erat, ità ut sæpè non aduerneret corpora; nec quisquam ferè ad eam postea accessisset, cuius animæ statum non peruideret; dicebatque patri Raimundo; O pater mi, si vidisses animæ pulchritudinē, non dubito quin pro illius salute, libens centies mortem oppeteres.

Addam his aliud longè mirabilius, eius dono concessum, qui in cunctis operibus suis est mirabilis. In maturiori ætate, ex multa gratiarum affluentia, ità cor virginis diuino est amore inflammatum, ut planè lecto affixa decumberet, nec posset è lecto surgere. Is languor cum ab amore proficisceretur, eam acriter stimularat, ut ardentissimis à Domino precibus peteret, quò eam dignaretur ex hac vita tollere. Sed cum sentiret Domini voluntatem his precibus aduersari, rogauit, ut quamdiu in corpore eam permanere vellet, dolorum quos ipse in hac vita pertulisset, participem facere dignaretur. Id verò præstitit ei Deus, eamque ut charissimos filios solet, egregiè afflixit. Porrò cum incremento afflictionum, multis modis Christi etià amor auctus est, cuius tâta de-

Animæ pulchritudo quanta sit. †

Amor virgini
incredibilis penè.

Videt gloriã
& pœnas æternas.

Oratio eius
ad Dominũ
pro salutẽ
peccatorũ.

mum vis fuit, vt cor virginis à summo vsque deorsum crepuerit, ruptisque vitalibus venis sola vi diuini amoris, spiritum reddiderit. Huius autem rei complures fuere testes, qui ibidem affuere, idemque ipsa virgo testata est, animam videlicet à corpore disunctam fuisse, vidisseque secreta Dei, quæ nullis possint verbis enarrari. Vidisse gloriã Sanctorum, & pœnas peccatorum tam apud inferos, quã in locis Purgatorijs, prorsus inexplicabiles: quarum minima tanta sit, vt ea hominibus cognita foret, millies potius mortem appetituri essent, quã illam vel vno die sustinere. Durauit autem hæc animæ à corpore separatio, ad horas quatuor, tandemque non abique sommo dolore vitæ reddita, tribus diebus & noctibus fleuit continenter. Et nè quis putet re vanas nos referre, nouerit eo tempore quo sancta virgo animam efflauit, quatuor ei adfuisse fratres Dominicanos: ex quibus vnus Ioannes nomine, tantos ex eius morte dolores hausit, vt in fletus & eiulatus prorumpens, rupta arteria multum sanguinis vomeret: prorsus vt eius vita in desperationem ex eo veniret. Tùm frater Thomas, qui virginis à confessionibus fuerat, cum ingenti fide fratrem Ioannem monuit, vt sacra virginis manus, horrendo suo vulnere admo-ueret, & sanitatem minimè dubiam reciperet. Fecit hoc ille cum omnibus, & sanitatem repente adeptus est. Hoc igitur diuino lumine sancta virgo irradiata, tanto ardore animarum salutem stitabat, vt instar Apostoli Pauli, anathema pro fratribus fieri optaret. Sic enim quidam eam in ecstasi positam, ad Dominum orantem audierunt: Mî Domine, quonam modo ferre poterò, vt quæ ad imaginem tuam formati sunt, in æternum pe-

reant? Acederet, poris quærem, or quã vt conforti. Domini charitatẽ charitatẽ ipsa geh ipsa læ. Quærit confõnit hõleratos extraxerit adduxerit temptatõnibus litus võgonon usque fendam sua ma propero ipse cata sua us, eius mihi & absolu nerunt bus, quã vi fuerit preces audire

reant? An non in maiorem gloriæ tuæ cumulum cederet, vt salua charitate, ego sola perirem, corporis que mei obiectu, aditum ad inferos obstruerem, omnia que gehennæ tormenta perferrem, quàm vt tot animarum millia, à beatitudinis tuæ consortio excluderentur? Huic autem petitioni Dominus respondit, nullo modo fieri posse, vt charitati locus apud inferos esset. Tantam enim charitatis vim atque potentiam esse, vt magis ipsa gehennæ flammæ extingueret, quàm ab eis ipsa lædi posset.

Quantus autem animarum fructus indè fuerit consecutus, eius vitæ scriptor Raimundus exponit his verbis: Quis narrare sufficit, quot sceleratos homines ab ipsis inferorum faucibus extraxerit: quot obstinatos ad sui cognitionem adduxerit: quot mundo huic deditos, ad eius contemptum induxerit: quot varijs diuexatos tentationibus, è Satanæ laqueis liberauerit: quot cælicus vocatos, per virtutis iter deduxerit? Vidi ego nonnunquàm vel mille, & eo amplius viris que sexus homines, ad eam videndam & audiendam confluere, soloque eius aspectu, ita ob sua maleficia animo compunctos, vt lugentes properarent ad confessarios (de quorum numero ipse eram) qui cum ingenti contritione peccata sua confessi sunt. Quam ob causam Gregorius, eius nominis vndecimus Romanus Pontifex, mihi & duobus socijs eam, qua episcopi pollent, absoluendi potestatem dedit. Et certè multi venerunt ad nos immanibus implicati facinoribus, qui nunquàm ritè Pœnitentiæ sacramento vti fuerant. Itaque non rarò ad vespertinas vsque preces ieiuni permanimus, nec tamen omnes audire potuimus confiteri volentes, sed virgo

Bb 5 sancta

Fructus animarum sanè admirabilis

394 VITA S. CATHARINAE SENEN.
sancta sine intermissione orabat, & ita victrix, ca-
pita præda, exultabat in Domino.

Petit assidue
à Domino,
augmentum
fidei.

†

Post hæc, virgo sancta incredibili desiderio,
ad perfectum fidei gradum perueniendi flagrare
cœpit, adeò vt dies noctesque cum Apostolis Do-
minum oraret, vt fidem illi adaugeret, eamque
ita perficeret, vt nulla aduersantium hostium vi
concuti vel prosterni posset. Cumque sæpè orati
ti illi, sæpè etiam responderet Dominus. Despo-
sabo te mihi in fide: tandem pridè illius die,
quo solenne ieiunium quadragesimæ inchoatur
(quo tempore sæculi homines ventri & gulæ
totos addicunt, atque omnes intemperantiæ hu-
benas laxant) illa clauso cubiculo, ardentissimè
eam, quam diximus, fidei perfectionem à Do-
mino postulabat. Et quia verissimè à Propheta dictum

Psalmo 36.

est, Delectare in Domino, & dabit tibi petiti-
ones cordis tui; tandem oranti illi, & promissa à
Domino fidei sponsalia suppliciter postulanti,
eccè fidelis in promissis suis Christus Dominus,
sanctissima matre & beatis Apostolis Ioanne &
Paulo, cum Patre Dominico stipatus ad virginem
venit, eamque ineffabili quadam ratione sibi des-
ponsauit, quæ nulla humana facundia pro digni-
tate explicari potest. Post hæc Christus Dominus
tam familiariter cœpit cum ea versari, tamque
frequenter illi apparere, vt propè fidem vince-
re videatur, præcipuè illorum, qui nunquam quam
suavis & benignus sit Dominus degustarunt. Ma-
nebat cum ea solito diutius, & amicissimè ser-
mone miscibat, idque adeò, vt non raro huc at-
que illuc in cellula ambulans, pariter cū ea Psal-
mos diceret. Hæc fortassis quibusdā incredibilia
videbuntur, sed meminerint quam familiariter
idem ipse Dominus olim in terris triginta & am-
plius

Christus ei
sibi despon-
det in fide.

plius an
vixit; n
in Proue
filijs ho
magnan
ne admi
sequitur
rior.
Die q
virgo sa
se cor su
eueller
uersatio
ram pra
villione
re, abla
terat il
Cum ic
sine rifu
dies, &
exire vo
ruit in
& illu
virginis
bes pro
recessit
illo in h
frequer
pèda co
lè quis
nium c
pud se
denti s
entia re
tissima

plus annos etiam cum impijs & peccatoribus
vixit; meminerint quæ ex eius personâ dicantur
in Proverbijs Salomonis: Delicia mea, esse cum
filijs hominum; quanquam negari non potest,
magnam hanc fuisse virginis dignitatem & pla-
ne admirabilem bonitatis diuinæ gratiam. Sed
sequitur alia huic consentanea, & minimè infe-
rior.

*Proverbia-
rum: 8.*

Die quadam vehementissimi amoris vulnere
virgo sauciata, instanter à Domino petebat, vt à
se cor suum & propriam voluntatem radicitus
euelleret; quod omnibus in rebus sine vlla tergi-
uerfatione se illi obsequentem, atque morige-
ram præberet. Videbatur autem illi sic oranti in
visione venire Christus, & latus sinistrum aperi-
re, ablatoque corde recedere. Et reuera non po-
terat illa aliud sentire, quam se corde destitutâ.
Cum id autem suo diceret confessario, ille non
sine risu eâ audire poterat. Duravit hoc aliquot
dies, & ecce illa quodam die è sacello ecclesiæ
exire volente, cum multa luce Christus ei appa-
ruit in manu ferens cor quoddam rubicundum
& illustre, propiusque accedens, illud in sinistrum
virginis latus imposuit, dicens: Ecce filia mea ha-
bes pro corde tuo cor meum, clausoque latere
recessit. Sed nè putaretur hoc inane phantasma,
illo in loco cicatrix permanfit, quæ à socijs eius
frequenter visa est. Quid autem ex hac adeò stu-
pèda cordis mutatione fuerit consecutum, faci-
le quisque poterit diuinare. Nō enim rerum om-
nium conditor, hac mirabili ratione, tam diu a-
pud se cor illius retinere voluit, nisi vt illud ar-
dentissimo amore, & gratiarum omnium afflu-
entia repleret. Cuius rei eadem sancta virgo cer-
tissima testis est, quæ incredibile charitatis ardo-
rem

*Petit à Do-
mino perfe-
ctâ obediem-
tiam.*

396 VITA S. CATHARINAE SENEN.
rem in corde suo sentiebat: prorsus ut diceret,
tantam in anima sua puritatis & humilitatis re-
novationem existere, ut ad ætatem quatuor vel
quinque annorum se rediisse putaret.

Quamuis autem hæc quæ diximus summa ad-
miratione digna sint, mirabilius tamen est quod
sequitur. Cùm Pisis in ecclesia Christianæ virginis
sacra, pater Raimundus virgini sacram commu-
nionem præbuisset, eaque sumpta, illa more suo
oppressis sensibus concidisset, subitò corpus co-
lum eius, quod iacebat prostratum, se paulisper
in genua erexit, brachijsque extensis & facie ra-
tilante diù ita permansit: sed ad eò rigidum, ut
nil à mortis simulacro distare videretur: tandem
quasi lethali confectum vulnere repente detu-
dit, & paulò post in pristinum statum restitutum
est. Deindè virgo secretò patri Raimundo indi-
cavit, se sub illo raptu quinque vulnerum stig-
matibus Christi insignitam fuisse, prorsus ut tan-
tos illis in locis corporis sui dolores sentiret, ut
non nisi magno Dei miraculo in vita permanere
posset. His dictis, sancta virgo domum delata, ad
extremum spiritum deduci videbatur. Raimun-
dus igitur & socij eius, eandem ut mortuam la-
mentantes, amarissimis lachrymis, sepiissima
matre atque magistra orbatos deplorabant. Pau-
lò autem post ad se reuersa est, sed ad eò tenuem
vitæ spem ostēdit, ut ea ipsa acerbiores etiam la-
chrymas commoueret. Cumque omnes magna
vi precum, diuinæ misericordiæ viscera pulsa-
rent, victus tandem misericordiæ parens, non so-
lùm acerbissimos, quos sacra virgo patiebarur
dolores sustulit, sed eos contra in iucundissimā
læticiam commutauit. Nemo autem molestè fe-
rat quòd huic sanctissimæ virgini, sacra Domini
stigma

Christus ei
vulnera sua
imprimit.

stigmata concedamus, cum hoc ipsum Pius Papa II. in hymno testetur, his verbis: *Quo nequit dici sanctius per orbem, vulnerum formam miserata Christi, exprimit ipsa.*

Sunt hæc admiranda, præter usitatum ordinem cursumque diuinæ gratiæ priuilegia, quæ nisi in eo diplomate, quo sancta virgo in Diuos relata est, continerentur, referre forsitan dubitarem. Sed audite maiora. Ab initio Quadragesimæ, ad festum usque Pentecostes, solo sacratissimæ Eucharistiæ cibo victitauit. Quod si hoc mirum videretur, addam aliud longè mirabilius nempe quod octo annorum spatio, simili modo sine vlllo terreno cibo permâserit, nisi quod propter vitædam multorum offensionem, succû herbarum coctarum deuoraret, quæ tamen protinùs vomitu, non sine graui dolore eiciebat, stomacho nullâ prorsus concoquendi vim retinente. Cûque ab alijs interrogata, cur non instar aliorum cibo velceretur, mirabili humilitate, eximiâ Dei gratiâ quasi vltionem peccatorum suorum interpretari solebat, ita respondens. Deus propter peccata mea rarè quodam morbo me percussit, ita vt quamuis libentissimè vellem, nullo tamen modo cibos admittere possum. Quæso illum pro me exorate, vt deueniam peccatis meis, quæ sunt causa malorum omnium quæ patior. Eccè vndè suppetebat non vulgaris sese efferendi materia, indè sancta virgo de se vilis sentiendi occasionem cœpit.

Fuit sanè tota eius vita perpetua quædam oratio, prorsus vt præ amoris & gaudij magnitudine, omnem non modò sentiendi vim interdum amiserit, sed nonnunquam etiam vi spiritûs, sacrum eius corpus à terra eleuatum, in aëre pendulum manserit. Quam rem non vulgari aliquo testimonio, sed ipsius diplomatis, qua virgo in Diuos

Mirabilis
abstinencia.

Insignis eius
humilitas.

Ecstasies
eius.

Diuis relata est, constat: sic enim in eo legitur. Rapiebatur sæpè sancta virgo à spiritu, & in aëra suspensa, diuinis contemplationibus pascebatur: adeò extrà se acta, vt expuncta percussaq; nihil omninò sè tiret, idq; frequentissimè illi cõtungebat, cù diuina reficeretur Eucharistia. Quanta verò luce quo spiritus gaudio, quo charitatis ardore, sanctæ virginis mēs cõpleretur, cù sacrâ sumeret Eucharistiam, cælestique sponso per huius sacramenti virtutem coniungeretur, illud argumento est, quod statim ab ea sumpta, ecstasim mentis duabus & interdum tribus horis pertiebat. Quia verò animales homines, quæ sunt spiritus Dei non assequuntur, varijs modis (dum sic raperetur)eam afflictabant. Inter alios homo quidam sceleratus, impressis in virginem calcibus, dum ecstasim pateretur, atrociter in eam desæuiebat, qui tamen hoc non impunè tulit. Paucis enim pòst diebus miserrimus homo laqueo sibi vitam eripuit.

1. Cor. 2.

Puritas &
Innocentia
S. Virginis.

Ex hac autem virginis charitate, tanta virginitas & innocentia in ea orta est, vt Stephanus Carthusiæ Ticinensis Prior, qui virginis amantissimus extitit, & longo tempore cum ea versatus fuit, post alia clarissima eius præconia, iurando confirmet, se nullum otiosum verbum, tam longo temporis spatio ab ea prolalatum audiuisse. Sed quoniam sine aliquo leui lapsu, hæc tam periculosa vitæ spatia (quæ tota tentatio esse dicitur) transigi non possunt, quibus gemitibus ac lamentis, quo doloris aculeo virgo sauciata fuerit, si quid tale ei obgisset, hoc exemplo intelligi poterit.

Quodam die festo Conuersionis S. Pauli, tam sublimiter spiritus eius in Deum raptus fuit, vt

tres dies
sibi dorm
cælesti vi
nerunt ac
tantes nu
sendum i
re. Illa re
mulatq; i
tamq; ac
nimo, se
lore anir
ne tenuit
ruere per
ne extoll
stasi ea v
cari.

Ex eo
cum Dec
munione
cùm ait:
nescit qu
dixi ami
tre meo,
ta plenit
minus ce
creta diu
tas perfe
bant) cu
familiar
ius cùm
solumm
diploma
rentinon
terdicto

tres dies integros & noctes immota māsērit, nulli corpore sensibus v̄sa fuerit. Tandē reddita sibi dormire v̄sa est, adeo agrē spiritus ab illa celesti visione ad hanc vitam redibat. Interea venerunt ad illam duo patres Dominicani, sciscitantes num veller se comitem præbere, ad inuisendum insignem quendā virum in eremo degēte. Illa respondit quasi dormirans se velle. Sed simul atq; id protulit, tanta ei iniecta religio est, tamq; acerbus conscientię dolor (quod nō ex animo, sed quasi per iocum locuta esset) vt præ dolore animi tres dies atq; noctes sine intermissione tenuissimā illam culpā luxerit, in quā Deus eā ruere permisit, ne reuelationis illius magnitudine extolleretur. Nā reuera sub hac triduana ecstasi ea viderat, quæ nullis possent verbis explicari.

Ex eodem autem charitatis fonte, & familiari cum Deo amicitia, diuinorum secretorum communionem oriri Saluator in Euangelio docet, cum ait: iam non dicam vos seruos, quia seruus IOAN. 15. nescit quid faciat Dominus eius. Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcunque audiui à Patre meo, nota feci vobis. Hanc autem gratiam, tāta plenitudine huic virgini puritatis an ator Dominus contulit, vt cogitationum arcana & secreta diuina, & futura multa (quæ tūm ad priuatas personas, tum ad totam Ecclesiam pertinebant) cum ea velut amicus cum amico, quo familiariter vtitur, communicare soleret. Cuius cum multa afferri exempla possent, vnum solummodò proferam, quod in Pij Papæ II. diplomate continetur his verbis: Pro pace Florentinorum qui cum Ecclesia dissidebant, & interdicio suppositi erant Ecclesiastico, Apenniū & Al-

Nota admittendum dolorem de peccato leuissimo.

400 VITA S. CATHARINAE SENEN.
& Alpestransire, atque ad Auinionem vsque ad
Gregorium Vndecimum Pont. Max. antecesso-
rem nostrum proficisci non dubitauit. Cui vo-
tum suum de petenda vrbe Roma in occulto fa-
ctum, sibi soli ac Deo notum, sese diuinitus cog-
nouisse monstrauit. Fuit enim in ea spiritus pro-
phetiae, multa praedixit ante quam fierent, & oc-
cultissima reuelauit. Quid verò illud, quod ab
hoc caelesti praeceptore erudita, non modò futu-
ra praedixit, & occulta cordium patefecit, sed
mirabili etiam sapientia donata fuit, qua & li-
bros & epistolas mirabili doctrina refertas co-
posuit: quodque omnem superat admirationem,
mulier omnis generis disciplinarum ignara, se-
pè duobus, saepè tribus, interdum etiam quatuor
scriptoribus, epistolas sine vlla cunctatione di-
ctabat.

Claruit pro-
phetiae spiri-
tu.

Orationum
eius effica-
cia.

Sed quoniam inter singularia Sanctorum pri-
uilegia, vis & efficacia orationum, principe sibi
locum vendicat, de hac (caeteris omissis ne lon-
giores simus) breuiter nonnihil perstringamus.
Anno salutis 1374 plus minus, cum pestis ingu-
naria Senas vastaret, accidit vt virum venerabi-
lem Mathaeum nomine, qui domui S. Mariae de
misericordia praerat ea pestis corripere. Iam
primùm ad sanctam virginem perlatum est, se-
stina ad illum accessit, & prius quam ad eum ap-
propinquaret, eminens clamare coepit: Surge do-
mine Mathae, surge, nò est iam tempus in lecto
molliter cubandi. Vix illa verba compleuerat,
& momento temporis, pestis & apostema, do-
lorq; omnis ita euanescere, vt ijs nùquam Mathaeus
laborasse videretur: laetusque & alacer è lecto
confurgens, paulò post cum patre Raimundo
non aegrotorum, sed fortium hominum solidos
cibos

cibos eden-
restes fuè-
Per id
nis, pater
cumque a
vt & ipse
verò vt po-
se còtulit.
admouens
Dominu.
tis excessi-
horà ita p-
tem recep-
tuta esset.
pto, incol-
ter Bartho-
peste & a-
nis precib-
neris pen-
que si ex-
cta volun-
ex omnib-
nis sancti-
Senis d-
cinorum i-
cijs addi-
curibus i-
tur. Nemo
suz confu-
potius, q-
in Deum
tempore
& discipu-
præteribe-
indicat s-

cibos ederet. Cuius præclari miraculi permulti testes fuere.

Per id tempus quo illa pestis grassabatur Senis, pater Raimundus, cum fidissimam quibuscumque adesse poterat nauaret operam, accidit ut & ipse contagione pestifera inficeretur. Tum vero ut potuit, cum socio ad ædes sanctæ virginis se cõtulit. Illa verò manus suas Raimundi capiti admouens, flexis genibus pro salute eius orabat Dominũ. Inter orandũ autẽ, ut sæpè aliàs, in mentis excessum rapta fuit. Cumq; ad dimidiam serẽ horã ita permanisset, Raimundus sensim sanitatem recepit, prorsus, ut antè quàm illa sibi restituta esset, planè curatum se sentiret: ciboque sũpto, incolumis ad pristinos labores rediret. Frater Bartholomeus, patris Raimundi socius, eadem peste & acrius & diutius oppressus sanctæ virginis precibus itidem restitutus est. Sunt huius generis penè infinita à virgine patrata miracula: quæ si ex ordine referre vellemus, vix iusto cuncta volumine comprehendi possent. Vnũ adhuc ex omnibus subiiciemus, ex quo clarissimè virginis sanctitas dignosci poterit.

Senis duo flagitiosi latrones capti, propter facinorum immanitatem, atrocissimis sunt supplicijs addicti. Iamque ducebantur ad mortem, & curribus impositi ignitis fuscinulis discerpebantur. Nemo autem eos adducere poterat, ut salutis confessionis sacramento consulerent; quin potius, (quod dictu quoque horribile est) voces in Deum blasphemias palam iactabãt. Eo autem tempore erat sancta virgo apud Alexiam sociam & discipulam suam, cuius ædes miserimi illi præteribant. Vbi id autem sensit Alexia, celeriter indicat sanctæ virginis: Illa se totam confert ad

Cc

depre-

Pater Raimundus pestis infectus à virgine curatur.

Duo flagitiosi in sceleribus obdurati, à virgine mirabiliter conuertuntur.

deprecandam clementiam Saluatoris pro salute desperatorum; cumque vidisset per fenestram ingentem turbam dæmonum, qui obstinatos illos miserè exagitabant, impetrat à Domino, vt possit spiritu se illis adiungere, & cum eis ad portam vsque proficisci. Vt autem eam viderunt dæmones, palàm clamitabant. Si non cessaueris, dæmoniacam te efficiemus. Illa spretis procacium minis, in precibus persistit. Vbi ad portam vrbs ventum est, ecce clementissimus Saluator apparet obstinatis illis vultu vulneribus confectus, & sanguine madidus inuitat ad poenitentiam, promittit veniam. Illi mox mutati, instanter petunt sacerdotem, peccata sua confitentur: facta confessione, blasphemiam mutantur in laudes Dei, dignos se etiam maioribus tormentis fatentur. Stupent omnes repentinam illam confessionem; carnifices quoque mitescunt, nec audent noua inferre supplicia, dum vident tantam eorum pietatem ac religionem. Denique illi ad mortem haud secus atque ad epulas festinant, spe bona freti, se per supplicia momentanea, citius ad gaudia venturos sempiterna. Quod multò etiam magis mirandum est, quàm si horum extincta corpora ad vitam essent reuocata. Plura eximia sanctitatis eius opera referre negligimus, ne pium lectorem nimia prolixitate tædio officiamus.

Cùm annum ætatis plus minus xxxiij. attigisset, incredibili CHRISTI desiderio inflammata, assiduis precibus à Domino postulauit, vt huius mortalitatis ergastulo solueretur, quò desiderato diù eius aspectu frui posset. Non cessabat multiplicatis precibus Dominum exorare, vt potè quæ rerum terrenarum nimium per-

Migrat è vita anno ætatis 33.

ta, diff
ecce cor p
dies magi
se vidit, q
ibi verò
rea, ab om
busque
plenarim
auctorita
rum Pont
mortis an
mis dæmo
est. Quod
cile anim
starèt veg
lencia in
quam tac
interdum
temnebat
arrecta, c
respondit
quam, sed
potentis
iam destit
mauit: De
tum meum
virtutibus
fluit.

Funus
mis curat
clàm dep
clara diu
propter
Postquam
fuit, eade

trata, dissolui cupiebat, & esse cum Christo, cum
 ecce corporis infirmitate, qua detinebatur, in-
 dies magis magisque crescente, terminum ad-
 se vidit, quem toto vitæ tempore desiderauerat.
 Ibi verò tanquam grauiſſimorum peccatorum
 rea, ab omnibus humiliter veniam petijt, omni-
 busque Ecclesiæ sacramentis se communitit, &
 plenariam peccatorum omnium remissionem,
 auctoritate Gregorij XI. & Urbani VI. Romano
 Pontificum impertiri curauit. Tum verò
 mortis angoribus repente correpta, cum terri-
 mis dæmonibus in singulare certamen ingressa
 est. Quod sanè tam ex dictis quàm factis eius fa-
 cilè animaduerti potuit. Dæmones enim cum in-
 starèt vigerentque, vt eam vel meritorum excel-
 lentia in superbiæ crimen extollerent, nonnun-
 quam tacebat, nonnunquam verò respondebat,
 interdum leniter subridens, obiecta crimina cõ-
 temnebat. Semel autem quasi attonitis auribus
 arrepta, cum parumper conticuisset, læto vultu
 respondit in hæc verba: Vanam gloriam nun-
 quam, sed veram vtique gloriam & laudem præ-
 potentis Dei. His dictis cum aliquamdiu viribus
 iam destituta silentium tenuisset, tandem exclam-
 auit: Domine in manus tuas commendo spiri-
 tum meum; simulque animam, tot tantisque
 virtutibus exornatam, in manus Creatoris ef-
 flauit.

Funus fuit multis ciuium omnium lachry-
 mis curatum, & in Dominicanorum ecclesiam
 clàm deportatum, vbi mox insignia valdè & præ-
 clara diuinitus edita sunt miracula: adeò vt ea
 propter toto triduo inhumatum permanerit.
 Postquam verò honorificè sepulturæ traditum
 fuit, eadem ipsa non modò non extincta, sed etiã

Vide humili-
 litatem S.
 Virginis.

In agone à
 dæmonibus
 acriter im-
 pugnatæ.

Miracula ad
 funus eius.

404 MARTYR. SS. MARIA. & IACOBI.
præclarius aucta sunt; prorsus ut eximiam vir-
ginis sanctitatem, omnibus eò confluentibus no-
tissimam facerent.

MARTYRIVM SS. MARIANI LECTO-
ris & Iacobi Diaconi, Ex eo quod reperitur fide-
lissimè constat, à quodam teste oculato, qui
Episcopum fuisse C. Baron. censet. Coronati
sunt anno Incarnati verbi 262. Dionysij Ro-
ma: Pont. 2. Valerian. & Gallie: Imp. 8.

C Baron to.
2. Annal.

30. Aprilis.

Colonia
Cirthensis.

CVM pari socioque comitatu viam Nuni-
diam versus ingressi essemus. & ad locum
qui appellatur Muguas, cui Cirthensis Co-
loniæ suburbana est vicinitas, venissemus, ubi
diaboli rabies ad tentandam iustorum fidem a-
criter sæuiebat, Marianus & Iacobus beatiissimi
martyres, ad ipsum coronæ locum intrepide ve-
stigia direxerunt. Cruenti & cæcati Præsidis fu-
ror, per militares manus omnes Christo dilectio-
quirebat: & incredibili quadam crudelitate
insania multatos, iam antè exilio retraheretur,
eorumque ut se sanguine inebriaret, avidis fac-
cibus anhelabat.

Agapius &
Secundinus
Episcopi
quos Mar-
tyrologia
habet. 9.
Aprilis.

Hec cum di-
cat auctor,
fratres que
Episcopos
nominet,

In his Agapius & Secundinus antistites ambrosii
firmissimo inter se ac individuo planè societatis
vinculo coniuncti. alter etiam carnalis contine-
ntiæ sanctitate eximius, à certamine ad certamen
aliud euocati sunt: ut qui captiuos à seculi pompis
in obtinendo Christi nomine subegissent, et
iam mortis aculeos consummatæ fidei virtute
calcarent. Contigit autem ut fratres Agapius
& Secundinus, ex illustri sacerdotio martyres
gloriosi, in eo transitu, quo ad beatum passionis
sue prælium, Præsidis quidem temporanea po-
testate

testate, sed
inierim d
inerat gra
tis & pra
quod ipsi
nassent, ni
ratione fœ
taque dile
emplis, tra
tamen pau
gebant, ad
sermonib
cobum ex
credibili
querent. C
ne sanè gl
recentissi
violenta
Et quid
niam trah
quentes, c
tarentur,
gaudio pr
in fortissi
ducuntur
rosis duri
litem, iust
tis in aux
Cirthensi
quibus co
ceratione
virtute fi
erat, & ia
euicerat,
quoque
testate